Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

25. února 2021 *

„Kasační opravný prostředek – Žaloba na náhradu škody – Mimosmluvní odpovědnost Evropské unie – Údajně protiprávní jednání Evropské komise a Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF) – Ukončení funkce člena Komise – Procesní pravidla upravující vyšetřování OLAF – Zahájení vyšetřování – Právo být vyslechnut – Dozorčí výbor OLAF – Presumpce neviny – Posouzení údajné újmy“

Ve věci C-615/19 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 16. srpna 2019,

John Dalli, s bydlištěm v St. Julian's (Malta), zastoupený L. Levi a S. Rodriguesem, avocats,

navrhovatel,

další účastník řízení:

Evropská komise, zastoupená J.-P. Keppennem a J. Baquero Cruzem, jako zmocněnci,

žalovaná v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení J.-C. Bonichot, předseda senátu, L. Bay Larsen (zpravodaj), C. Toader, M. Safjan a N. Jääskinen, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 22. září 2020,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

1 Kasačním opravným prostředkem se John Dalli domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 6. června 2019, Dalli v. Komise (T-399/17, nezveřejněný, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2019:384), kterým Tribunál zamítl jeho žalobu na náhradu újmy, která mu údajně vznikla v důsledku údajně protiprávního jednání Evropské komise a Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF) v souvislosti s jeho skončením ve funkci člena Komise ke dni 16. října 2012.

Právní rámec

Nařízení (ES) č. 1073/1999

2 Článek 1 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 ze dne 25. května 1999 o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) (Úř. věst. 1999, L 136, s. 1; Zvl. vyd. 01/03, s. 91) stanovil:

„V rámci orgánů, subjektů, úřadů a agentur založených Smlouvami nebo na jejich základě (dále jen ‚orgány, subjekty, úřady a agentury‘) provádí úřad správní vyšetřování za účelem:

– boje proti podvodům, úplatkářství a jakékoli jiné nedovolené činnosti poškozující finanční zájmy Evropského společenství,

– vyhledávání závažných skutečností souvisejících s výkonem odborných činností, které by mohly znamenat zanedbání povinností ze strany úředníků a zaměstnanců Společenství a mohly by vést k disciplinárnímu, popřípadě trestnímu stíhání, nebo zanedbání obdobných povinností členy orgánů a subjektů, řídícími pracovníky úřadů a agentur nebo zaměstnanci orgánů, subjektů, úřadů a agentur, na které se nevztahuje služební řád úředníků ani pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropských společenství (dále jen ‚pracovní řády‘).“

3 Článek 2 tohoto nařízení stanovil:

„Ve smyslu tohoto nařízení se ‚správním vyšetřováním‘ (dále jen ‚vyšetřování‘) rozumějí všechny inspekce, kontroly a jiná opatření prováděné zaměstnanci úřadu při výkonu jejich funkcí podle článků 3 a 4, za účelem dosažení cílů uvedených v článku 1 a případně označení kontrolovaných činností za nedovolené. Těmito vyšetřováními nejsou dotčeny pravomoci členských států zahájit trestní stíhání.“

4 Články 3 a 4 tohoto nařízení stanovily pravidla pro vnější a vnitřní vyšetřování OLAF.

5 Článek 6 odst. 1 téhož nařízení stanovil, že vyšetřování řídí ředitel úřadu.

6 Článek 9 odst. 1 nařízení č. 1073/1999 zněl následovně:

„Po skončení vyšetřování vypracuje úřad pod vedením ředitele zprávu, která obsahuje především zjištěné skutečnosti, popřípadě finanční škody a závěry vyšetřování včetně doporučení ředitele úřadu k přijetí dalších opatření.“

7 Článek 11 odst. 1 a 6 až 8 tohoto nařízení stanovily:

„1. Dozorčí výbor posiluje nezávislost úřadu pravidelnou kontrolou provádění jeho vyšetřovací funkce.

Dozorčí výbor sdělí na žádost ředitele nebo z vlastního podnětu svá stanoviska k činnosti úřadu, do provádění právě probíhajících vyšetřování však nezasahuje.

[…]

6. Dozorčí výbor jmenuje svého předsedu. Přijme svůj jednací řád. […]

7. Ředitel předá dozorčímu výboru každý rok program činností úřadu […] Ředitel informuje výbor o případech vyžadujících předání informací soudním orgánům členského státu.

8. Dozorčí výbor vydává nejméně jednu zprávu o činnosti ročně, kterou zašle orgánům. Výbor může předkládat zprávy o výsledcích vyšetřování úřadu a následných opatřeních přijatých na jejich základě Evropskému parlamentu, Radě, Komisi a Účetnímu dvoru.“

Rozhodnutí 1999/396/ES, ESUO, Euratom

8 Článek 4 rozhodnutí Komise 1999/396/ES, ESUO, Euratom ze dne 2. června 1999 o podmínkách a postupech vnitřního vyšetřování pro boj [vnitřního vyšetřování v oblasti boje] proti podvodům, úplatkářství a jiné nedovolené činnosti poškozující zájmy Společenství (Úř. věst. 1999, L 149, s. 57; Zvl. vyd. 01/03, s. 118), v prvním pododstavci stanoví:

„Vyvstanou-li možné osobní důsledky pro člena, úředníka či zaměstnance Komise, je dotyčná osoba urychleně vyrozuměna, pokud to nenarušuje vyšetřování. V žádném případě nesmějí být z vyšetřování vyvozeny závěry, které jmenovitě poukazují na některého člena, úředníka či zaměstnance Komise, aniž by byla dotyčné osobě dána možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se jí týkají.“

Jednací řád dozorčího výboru OLAF

9 Článek 13 jednacího řádu dozorčího výboru OLAF (Úř. věst. 2011, L 308, s. 114) v odstavci 5 stanoví:

„Případy, v nichž je požadováno, aby byly informace předány soudním orgánům členského státu, budou přezkoumány na základě informací předložených generálním ředitelem úřadu OLAF a v souladu s nařízením (ES) č. 1073/1999. Na tomto základě bude rozhodnuto o dalším postupu.

Obzvláště před tím, než je informace zaslána, si dozorčí výbor vyžádá přístup k dotčeným vyšetřováním, aby určil, zda byla dodržena základní práva a procedurální záruky. Jakmile sekretariát obdrží přístup k dokumentům ve lhůtě, která zaručuje soulad s touto funkcí, zpravodajové jmenovaní k přezkoumání případu si připraví prezentaci na plenární zasedání výboru. […]

Výbor jmenuje zpravodaje, aby přezkoumali tato vyšetřování a pokud je to nutné, vydali stanovisko.“

Nařízení (ES, Euratom) č. 883/2013

10 Nařízení č. 1073/1999 bylo zrušeno a nahrazeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 883/2013 ze dne 11. září 2013 o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) a o zrušení nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 a nařízení Rady (Euratom) č. 1074/1999 (Úř. věst. 2013, L 248, s. 1).

11 Článek 7 odst. 4 nařízení č. 883/2013 zní takto:

„Jestliže jsou v určitém vyšetřování současně vnější i vnitřní prvky, uplatní se odpovídajícím způsobem články 3 a 4.“

Pokyny pro vyšetřovací postupy pro zaměstnance OLAF (neoficiální překlad)

12 Článek 5 pokynů pro vyšetřovací postupy pro zaměstnance OLAF ve znění použitelném v rozhodné době (dále jen „pokyny OLAF“), stanovil:

„1. Oddělení pro výběr a přezkum vyšetřování může v případě potřeby kontaktovat zdroj a dotčený orgán, instituci nebo jiný subjekt Unie za účelem objasnění původních informací a získání doplňujících dokumentů k nim. Mělo by rovněž nahlédnout do příslušných databází a jiných zdrojů, které má OLAF k dispozici. Je-li nezbytné získat dodatečné informace za účelem výběru, Oddělení pro výběr a přezkum vyšetřování využije mimo jiné těchto prostředků:

a) získávání dokumentů a informací

b) získávání informací v rámci operativních schůzek;

c) získávání výpovědí osob, které mohou poskytnout relevantní informace;

d) plnění informačních misí v členských státech.

2. Je-li zdrojem oznamovatel, Oddělení pro výběr a přezkum vyšetřování jej ve lhůtě 60 dnů informuje o tom, kolik času je potřeba k přijetí odpovídajících opatření.

3. Stanovisko ohledně zahájení vyšetřování či otevření koordinačního spisu je založeno na tom, zda informace spadají do pravomoci OLAF či nikoli, zda postačují jako důvod pro zahájení vyšetřování nebo otevření koordinačního spisu či nikoli a zda spadají pod priority politiky vyšetřování stanovené generálním ředitelem, či nikoli.

4. Relevantní unijní nařízení, rozhodnutí a interinstitucionální dohody, jakož i další právní nástroje týkající se ochrany finančních zájmů Unie a ostatních zájmů Unie jsou brány v úvahu při určení, zda má OLAF pravomoc jednat. Spolehlivost zdroje a hodnověrnost tvrzení jsou brána v úvahu při určování, zda informace postačují k zahájení vyšetřování či otevření koordinačního spisu. Všechny informace shromážděné během výběru budou zohledněny za účelem odůvodnění zahájení vyšetřování nebo otevření koordinačního spisu. Priority vyšetřovací politiky určují kritéria, která mají být použita za účelem určení, zda určitá informace má či nemá prioritu pro vyšetřování.

5. Oddělení pro výběr a přezkum vyšetřování předá generálnímu řediteli stanovisko k zahájení či odložení případu do dvou měsíců poté, co zaregistroval získanou informaci.“

13 Článek 11 odst. 6 pokynů OLAF stanovil:

„Členové vyšetřovacího oddělení provádějí následující vyšetřovací činnosti po předložení písemného aktu generálního ředitele, který potvrzuje jejich totožnost, způsobilost a vyšetřování, k jehož provedení jsou oprávněni:

a) rozhovory s dotčenými osobami;

b) inspekce prostor;

c) kontroly na místě;

d) technicko-právní posudky;

e) kontroly a inspekce, na něž se vztahují odvětvové předpisy.“

14 Článek 12 odst. 3 pokynů OLAF stanovil:

„Hodlá-li vyšetřovací oddělení vést vyšetřování mimo rámec stávajícího vyšetřování či koordinačního spisu, předloží žádost Oddělení pro výběr a přezkum vyšetřování za účelem rozšíření tohoto rámce. Oddělení pro výběr a přezkum vyšetřování ověří návrh na rozšíření rámce a předloží generálnímu řediteli stanovisko, na jehož základě tento ředitel přijme rozhodnutí."

Skutečnosti předcházející sporu

15 Rozhodnutím Evropské rady 2010/80/EU ze dne 9. února 2010 o jmenování Evropské komise (Úř. věst. 2010, L 38, s. 7) byl J. Dalli jmenován členem Evropské komise na období od 10. února 2010 do 31. října 2014. Předseda Komise mu přidělil portfolio zdraví a ochrany spotřebitelů.

16 Dne 25. května 2012, poté, co Komise dne 21. května 2012 obdržela stížnost společnosti Swedish Match (dále jen „stěžovatelka") obsahující tvrzení o určitém jednání J. Dalliho, zahájil OLAF vyšetřování (dále jen „vyšetřování OLAF").

17 Dne 16. července a 17. září 2012 byl J. Dalli vyslechnut OLAF.

18 Zpráva OLAF byla předána generální tajemnici Komise dne 15. října 2012, přičemž byla adresována předsedovi tohoto orgánu. K této zprávě byl připojen dopis podepsaný generálním ředitelem OLAF (dále jen „ředitel OLAF"), v němž byly shrnuty hlavní závěry vyšetřování.

19 Dne 16. října 2012 se J. Dalli setkal s předsedou Komise. Později téhož dne informoval posledně uvedený předsedu vlády Maltské republiky a předsedy Evropského parlamentu a Rady Evropské unie o odstoupení J. Dalliho. Komise rovněž zveřejnila tiskovou zprávu oznamující toto odstoupení z funkce.

20 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 24. prosince 2012 podal J. Dalli žalobu znějící na zrušení „ústního rozhodnutí přijatého předsedou Komise dne 16. října 2012 o [jeho] skončení ve funkci s okamžitou účinností" a na zadostiučinění ve výši symbolického 1 eura z titulu nemajetkové újmy a, předběžně, ve výši 1 913 396 eur z titulu majetkové újmy.

21 Tato žaloba byla zamítnuta rozsudkem Tribunálu ze dne 12. května 2015, Dalli v. Komise (T-562/12, EU:T:2015:270).

22 Pokud jde zaprvé o návrhové žádání znějící na zrušení, Tribunál konstatoval, že J. Dalli oznámil své odstoupení ústně, aniž k tomu byl vyzván předsedou Komise ve smyslu čl. 17 odst. 6 SEU. Vzhledem k tomu, že existence této výzvy, která představuje jím žalovaný akt, nebyla prokázána, Tribunál rozhodl, že bylo třeba návrh na zrušení odmítnout jako nepřípustný.

23 Pokud jde dále o návrhová žádání směřující k náhradě újmy, Tribunál měl za to, že vzhledem k tomu, že uvedl, že existence takové výzvy nebyla prokázána, nemůže být z tohoto důvodu tomuto orgánu přičteno protiprávní jednání. Ohledně vady v souhlasu namítané podpůrně v rámci návrhu na zrušení Tribunál uvedl, že nebyla prokázána. Z toho vyvodil, že tvrzení J. Dalliho ohledně nesprávného jednání Komise nebo jejího předsedy nebyla prokázána, a zamítl tudíž návrhová žádání znějící na náhradu újmy jako neopodstatněná.

24 Dne 21. června 2015 podal J. Dalli proti tomuto rozsudku kasační opravný prostředek. Tento kasační opravný prostředek byl zamítnut usnesením ze dne 14. dubna 2016, Dalli v. Komise (C-394/15 P, nezveřejněné, EU:C:2016:262).

Žaloba před Tribunálem a napadený rozsudek

25 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 28. června 2017 podal J. Dalli žalobu směřující k tomu, aby byla Komisi uložena povinnost zaplatit mu částku zadostiučinění předběžně vyčíslenou na 1 000 000 eur jako náhradu nemajetkové újmy, která mu údajně vznikla z důvodu údajného protiprávního jednání Komise a OLAF v souvislosti s ukončením jeho funkce jakožto člena Komise dne 16. října 2012.

26 Na podporu své žaloby uplatnil J. Dalli sedm žalobních důvodů týkajících se protiprávnosti jednání OLAF, které vycházely zaprvé z protiprávnosti rozhodnutí o zahájení vyšetřování, zadruhé z vad při vymezení vyšetřování a při jeho rozšíření, zatřetí z porušení zásad v oblasti provádění důkazů a ze zkreslení, jakož i padělání důkazů, začtvrté z porušení práva na obhajobu, článku 4 rozhodnutí 1999/396 a článku 18 pokynů OLAF, zapáté z porušení čl. 11 odst. 7 nařízení č. 1073/1999 a čl. 13 odst. 5 jednacího řádu dozorčího výboru OLAF, zašesté z porušení zásady presumpce neviny, článku 8 nařízení č. 1073/1999, článku 339 SFEU a práva na ochranu osobních údajů a zasedmé z porušení článku 4 tohoto nařízení, článku 4 rozhodnutí 1999/396 a dohody o spolupráci týkající se kodexu chování k zajištění včasné výměny informací mezi OLAF a Komisí v případě vnitřních vyšetřování OLAF v Komisi. John Dalli mimoto předložil dva žalobní důvody týkající se protiprávnosti jednání Komise.

27 Samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 13. září 2017 vznesla Komise námitku nepřípustnosti.

28 Tribunál napadeným rozsudkem poté, co zamítl tuto námitku nepřípustnosti, zamítl všechny výtky vznesené J. Dallim proti OLAF a Komisi.

29 Tribunál dále pro úplnost konstatoval, že J. Dalli neprokázal existenci dostatečně přímé příčinné souvislosti mezi vytýkanými jednáními a tvrzenou újmou ani existenci této újmy.

30 V důsledku toho Tribunál žalobu podanou J. Dallim v plném rozsahu zamítl.

Návrhová žádání účastníků řízení

31 Kasačním opravným prostředkem J. Dalli navrhuje, aby Soudní dvůr:

– napadený rozsudek zrušil,

– uložil povinnost k náhradě nemajetkové újmy, která mu měla vzniknout a kterou lze předběžně odhadnout na 1 000 000 eur, a

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení v obou stupních.

32 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

– kasační opravný prostředek zamítl a

– uložil J. Dallimu náhradu nákladů řízení před Soudním dvorem a před Tribunálem.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

33 John Dalli uplatňuje sedm důvodů kasačního opravného prostředku. První až šestý důvod kasačního opravného prostředku se týkají zamítnutí prvních šesti výtek předložených v prvním stupni k jednání OLAF. Sedmý důvod kasačního opravného prostředku se vztahuje ke konstatováním Tribunálu o reálnosti tvrzené újmy a existenci příčinné souvislosti mezi jednáním tohoto orgánu a uplatňovanou újmou.

34 Komise úvodem upřesňuje, že i když z důvodu hospodárnosti řízení nepovažovala za účelné podat vzájemný kasační opravný prostředek, domnívá se nicméně, že žaloba měla být odmítnuta jako nepřípustná a že Soudní dvůr může přezkoumat pochybení, kterého se v tomto ohledu dopustil Tribunál, i bez návrhu.

35 V tomto ohledu Soudní dvůr považuje za vhodné rozhodnout bez dalšího o meritu věci (obdobně viz rozsudky ze dne 23. října 2007, Polsko v. Rada, C-273/04, EU:C:2007:622, bod 33, a ze dne 7. března 2013, Švýcarsko v. Komise, C-547/10 P, EU:C:2013:139, bod 47).

36 Komise navíc uplatňuje, že všechny důvody předložené J. Dallim jsou irelevantní.

K irelevanci všech důvodů

Argumentace účastníků řízení

37 Komise uvádí, že mimosmluvní odpovědnost Unie vzniká, jsou-li splněny tři podmínky, a to protiprávnost jednání vytýkaného unijnímu orgánu, skutečná existence újmy a příčinná souvislost mezi tvrzeným jednáním a touto újmou. Není-li jedna z těchto podmínek splněna, musí být návrh na náhradu újmy zamítnut, aniž je nutné zkoumat další dvě podmínky.

38 První až šestý důvod kasačního opravného prostředku se přitom vztahují k jednání vytýkanému OLAF, zatímco sedmý důvod se týká pouze existence nemajetkové újmy. Komise má za to, že J. Dalli tak nepředkládá žádný důvod, pokud jde o podmínku příčinné souvislosti mezi jednáním OLAF a tvrzenou újmou. John Dalli podle ní nemůže tvrdit, že se sedmý důvod kasačního opravného prostředku týká rovněž této příčinné souvislosti, jelikož ve svém kasačním opravném prostředku v argumentaci uvedené na podporu tohoto důvodu odkazuje konkrétně na bod 225 napadeného rozsudku, který se týká pouze újmy, a nezpochybňuje odůvodnění týkající se neexistence příčinné souvislosti uvedené v bodě 224 napadeného rozsudku.

39 Z toho podle ní vyplývá, že důvody kasačního opravného prostředku předložené J. Dallim nezpochybňují odůvodnění, na jehož základě Tribunál konstatoval, že příčinná souvislost mezi jednáním OLAF a újmou tvrzenou J. Dallim nebyla prokázána. Vzhledem k tomu, že toto odůvodnění podle ní stačí k odůvodnění výroku napadeného rozsudku, jsou tyto důvody irelevantní, a kasační opravný prostředek je proto třeba zamítnout v plném rozsahu.

40 John Dalli navrhuje tuto argumentaci odmítnout.

Závěry Soudního dvora

41 Podle ustálené judikatury Soudního dvora je vznik mimosmluvní odpovědnosti Unie ve smyslu čl. 340 druhého pododstavce SFEU vázán na splnění souboru podmínek, a sice protiprávnosti jednání vytýkaného unijnímu orgánu, skutečné existence újmy a existence příčinné souvislosti mezi jednáním

tohoto orgánu a uplatňovanou újmou (rozsudek ze dne 5. září 2019, Evropská unie v. Guardian Europe a Guardian Europe v. Evropská unie, C-447/17 P a C-479/17 P, EU:C:2019:672, bod 147 a citovaná judikatura).

42 Jak Soudní dvůr rozhodl, není-li jedna z těchto podmínek splněna, musí být žaloba v plném rozsahu zamítnuta, a není nutné zkoumat ostatní podmínky mimosmluvní odpovědnosti Unie (rozsudek ze dne 5. září 2019, Evropská unie v. Guardian Europe a Guardian Europe v. Evropská unie, C-447/17 P a C-479/17 P, EU:C:2019:672, bod 148 a citovaná judikatura).

43 V projednávaném případě je nesporné, že se důvody kasačního opravného prostředku předložené J. Dallim vztahují k podmínkám pro protiprávnost jednání vytýkaného OLAF a ke skutečnosti újmy uplatňované J. Dallim. Účastníci řízení se naopak rozcházejí v otázce, zda se sedmý důvod uplatněný na podporu kasačního opravného prostředku zčásti rovněž vztahuje k podmínce příčinné souvislosti mezi tímto jednáním a touto újmou.

44 V tomto ohledu Komise zaprvé nemůže z toho, že J. Dalli zmínil v argumentaci na podporu sedmého důvodu kasačního opravného prostředku pouze bod 225 napadeného rozsudku, vyvozovat, že tímto důvodem kasačního opravného prostředku nezpochybňuje konstatování Tribunálu týkající se příčinné souvislosti mezi jednáním OLAF a uplatňovanou újmou.

45 Je totiž třeba konstatovat, že Tribunál v bodě 224 napadeného rozsudku tuto podmínku nezkoumal úplně. Tribunál v tomto bodě pouze konstatoval, že J. Dalli nepředložil nic, co by umožnilo prokázat existenci tvrzené nemajetkové újmy, a vyloučil souvislost mezi ukončením jeho funkce v Komisi a uplatňovanou újmou. Tribunál však obecně nekonstatoval, že J. Dalli neprokázal souvislost mezi jednáním OLAF a touto újmou.

46 Tribunál pak dále v bodě 225 napadeného rozsudku konstatoval, že navrhovatel neprokázal, že „předmětné jednání mu svou závažností způsobilo […] újmu“. Tribunál tak dospěl k závěru, že J. Dalli neprokázal ani existenci újmy, ani příčinnou souvislost mezi tímto jednáním a újmou.

47 Závěr, že navrhovatel neprokázal dostatečně přímou příčinnou souvislost mezi vytýkaným jednáním a tvrzenou újmou, je ostatně uveden až v bodě 226 napadeného rozsudku.

48 Zadruhé J. Dalli v rámci sedmého důvodu kasačního opravného prostředku konkrétně tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když nezohlednil judikaturu unijních soudů, z níž vyplývá, že pokud je určitá osoba veřejně spojována s protiprávním jednáním nebo pokud jsou znevažující tvrzení o její osobě hojně šířena, utrpí nemajetkovou újmu z důvodu poškození své pověsti.

49 V rámci tohoto důvodu kasačního opravného prostředku tedy J. Dalli tvrdí, že k prokázání jak existence újmy, tak příčinné souvislosti mezi takovým jednáním ze strany orgánů a touto újmou stačí prokázat existenci takového jednání.

50 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že J. Dalli v rámci sedmého důvodu kasačního opravného prostředku zpochybňuje konstatování Tribunálu, podle něhož příčinná souvislost mezi jednáním OLAF a újmou tvrzenou navrhovatelem nebyla prokázána. Argument Komise vycházející z irelevance všech důvodů předložených J. Dallim na podporu jeho kasačního opravného prostředku tedy musí být odmítnut.

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku týkajícímu se rozhodnutí zahájit vyšetřování

K první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastníků řízení

51 V první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku J. Dalli tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodech 56 až 58 napadeného rozsudku rozhodl, že čl. 1 odst. 3 nařízení č. 1073/1999 ani článek 5 pokynů OLAF nejsou unijními právními předpisy přiznávající práva jednotlivcům.

52 První z těchto ustanovení podle něj jasně a přesně stanoví povinnost OLAF zahájit vyšetřování pouze v případě „dostatečně závažných podezření“ a „závažných skutečností“. Soudní dvůr podle něj v rozsudcích ze dne 10. července 2003, Komise v. ECB (C-11/00, EU:C:2003:395), a ze dne 10. července 2003, Komise v. EIB (C-15/00, EU:C:2003:396), potvrdil existenci takové povinnosti, která chrání osoby, jichž se může vyšetřování OLAF týkat.

53 Druhé z uvedených ustanovení podle něj stanoví pro zahájení vyšetřování OLAF řadu jasných a přesných podmínek. Jelikož tak má účinky vůči třetím osobám, to, že je kvalifikováno jako obecné nebo interní pravidlo nevylučuje, že by mohlo zakládat práva jednotlivcům.

54 Komise navrhuje, aby byla první část prvního důvodu kasačního opravného prostředku zamítnuta jako neopodstatněná a v každém případě odmítnuta jako irelevantní.

– Závěry Soudního dvora

55 Je třeba připomenout, že mezi podmínky pro vznik mimosmluvní odpovědnosti Unie podle čl. 340 druhého pododstavce SFEU patří požadavek na dostatečně závažné porušení právní normy, jejímž cílem je přiznat jednotlivcům práva (rozsudek ze dne 30. května 2017, Safa Nicu Sepahan v. Rada, C-45/15 P, EU:C:2017:402, bod 29 a citovaná judikatura).

56 V tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, že Tribunál v bodě 56 napadeného rozsudku rozhodl, že čl. 1 odst. 3 nařízení č. 1073/1999 nelze považovat za takovou právní normu, jelikož pouze stanoví cíle a funkce OLAF v rámci správních vyšetřování.

57 Argument přednesený J. Dallim, podle kterého je toto posouzení stiženo nesprávným právním posouzením, jelikož nezohledňuje, že toto ustanovení stanoví pro zahájení vyšetřování OLAF dvě podmínky, a sice existenci „dostatečně závažných podezření“ a „závažných skutečností“, nemůže obstát.

58 Uvedené ustanovení totiž uvádí, že správní vyšetřování OLAF jsou prováděna „za účelem“ „vyhledávání závažných skutečností“, které mohou být předmětem trestního stíhání. Vzhledem k tomu, že vyhledávání závažných skutečností je podle téhož ustanovení účelem vyšetřování OLAF, nelze existenci takových skutečností považovat za podmínku pro zahájení takového vyšetřování.

59 Z judikatury Soudního dvora skutečně vyplývá, že vyšetřování OLAF lze zahájit pouze v případě dostatečně závažného podezření na případy podvodů nebo úplatkářství nebo jiných protiprávních jednání, která mohou ohrozit finanční zájmy Unie (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. července 2003, Komise v. ECB, C-11/00, EU:C:2003:395, bod 141, a rozsudek ze dne10. července 2003, Komise v. EIB, C-15/00, EU:C:2003:396, bod 164), avšak tato podmínka nevyplývá, jak uvedl generální advokát v bodě 50 svého stanoviska, z čl. 1 odst. 3 nařízení č. 1073/1999, který ani pojem „dostatečně závažné podezření“ neobsahuje.

60 Zadruhé Tribunál v bodě 57 napadeného rozsudku rozhodl, že článek 5 pokynů OLAF není právní normou, která má zakládat práva jednotlivcům, přičemž vycházel z toho, že jsou tyto pokyny „interními pravidly“, jakož i z toho, že tento článek popisuje postup pro výběr zavedený v rámci OLAF s cílem zajistit, aby jeho vyšetřování byla vedena logicky a koherentně.

61 Z toho vyplývá, že posouzení, které Tribunál v tomto bodě provedl, nevychází pouze z toho, že je uvedený článek kvalifikován jako „interní pravidlo“, ale opírá se rovněž o jeho obsah.

62 Ze samotného znění článku 5 pokynů OLAF přitom vyplývá, že jeho cílem je vymezit podmínky pro vydání stanoviska určeného řediteli OLAF v rámci postupu pro výběr kauz a že vyjmenovává skutečnosti, které musí být během tohoto postupu zohledněny, avšak nestanoví podmínky pro zahájení vyšetřování ze strany OLAF.

63 Za těchto podmínek J. Dalli nemůže platně tvrdit, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že tento článek není právní normou přiznávající práva jednotlivcům.

64 První část prvního důvodu kasačního opravného prostředku je proto třeba zamítnout jako neopodstatněnou.

K druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastníků řízení

65 Ve druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku J. Dalli tvrdí, že Tribunál nesprávně rozhodl, že nebyla porušena povinnost řádné péče.

66 Zaprvé podle něj Tribunál v bodě 68 napadeného rozsudku zkreslil skutkový stav, když neuvedl, že „velmi krátká lhůta“ nebo „krátká lhůta“ mezi předáním informací obsažených ve stížnosti a rozhodnutím o zahájení vyšetřování nečinila jeden den, nýbrž několik hodin.

67 Zadruhé na rozdíl od toho, co vyplývá z tohoto bodu 68, nelze ze stanoviska oddělení „Vyšetřování – Výběr a přezkum“ dovodit, že toto oddělení provedlo průzkum ohledně stěžovatelky a dalších dvou dotčených osob, jelikož dozorčí výbor OLAF (dále jen „dozorčí výbor“) uvedl, že kromě toho, že OLAF ověřil existenci osob a společností, jejichž jména byla uvedena ve stížnosti, tento výbor nenalezl žádný důkaz o tom, že by bylo ověřováno něco jiného. OLAF tedy neprovedl pečlivý průzkum, který měl provést.

68 Zatřetí je podle něj napadený rozsudek nedostatečně odůvodněn, jelikož neuvádí důvody, proč nebylo zohledněno stanovisko dozorčího výboru.

69 Začtvrté se podle něj Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že OLAF dostatečně zkoumal tvrzení uvedená ve stížnosti týkající se J. Dalliho, než rozhodl o zahájení vyšetřování v této věci.

70 Tribunál tak podle něj dostatečně nepopsal skutkové okolnosti uváděné J. Dallim a důvod, proč nemohly být zkoumány před zahájením vyšetřování, ačkoli bylo možné prověřit postoj stěžovatelky ke spisům, kterými se zabýval J. Dalli, a vztahy této stěžovatelky s Komisí.

71 Závěr Tribunálu obsažený v bodě 73 napadeného rozsudku, podle kterého OLAF může zahájit vyšetřování na základě informací uvedených ve stížnosti, jsou-li tyto informace přesné a podrobné, a není třeba provést ověření, aby byla posouzena věrohodnost těchto tvrzení, je podle něj nesprávný. Tribunál měl podle něj také v bodě 74 tohoto rozsudku rozhodnout, že OLAF má povinnost ujistit se, že nedošlo ke střetu zájmů, i když ze získaných informací není zjevný.

72 Komise navrhuje, aby byla druhá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku zčásti odmítnuta jako nepřípustná a zčásti zamítnuta jako neopodstatněná.

– Závěry Soudního dvora

73 Zaprvé, pokud jde o tvrzení J. Dalliho, že Tribunál v bodě 68 napadeného rozsudku zkreslil skutkové okolnosti, je třeba připomenout, jak vyplývá z čl. 256 odst. 1 druhého pododstavce SFEU a čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie, že kasační opravný prostředek je omezen na právní otázky. Pouze Tribunál je tedy příslušný ke zjištění a posouzení relevantního skutkového stavu a k posouzení důkazů. Posuzování tohoto skutkového stavu a těchto důkazů tedy s výhradou případu jejich zkreslení nepředstavuje právní otázku, která by jako taková podléhala přezkumu Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku (rozsudek ze dne 28. května 2020, Asociación de fabricantes de morcilla de Burgos v. Komise, C-309/19 P, EU:C:2020:401, bod 10 a citovaná judikatura).

74 V bodě 68 napadeného rozsudku Tribunál neuvedl konkrétně, jak dlouhá doba uplynula od obdržení informací od Komise do zahájení vyšetřování OLAF.

75 Vzhledem k tomu, že však použitelná pravidla nestanoví v tomto ohledu žádnou závaznou lhůtu, nelze Tribunálu vytýkat, že neuvedl, jak dlouhá doba přesně uplynula mezi těmito dvěma událostmi.

76 Pokud jde o výrazy „velmi krátká lhůta“ a „krátká lhůta“, které Tribunál v tomto bodě použil, tyto si s lhůtou v délce několika hodin, o níž hovoří J. Dalli, nijak neprotiřečí. Aniž je nutné se vyslovovat k tomu, jak dlouhá ona doba byla, je třeba konstatovat, že použití těchto výrazů nelze považovat za zkreslení skutkových okolností.

77 Zadruhé J. Dalli napadá tvrzením, že Tribunál nesprávně ze stanoviska oddělení „Vyšetřování – Výběr a přezkum“ dovodil, že OLAF provedl průzkum ohledně stěžovatelky a dalších dvou dotčených osob, závěry, které Tribunál učinil v bodě 68 napadeného rozsudku.

78 Vzhledem k tomu, že tato tvrzení nepopisují zkreslení skutkových okolností, které by vedlo k tomuto závěru, musí být v souladu s judikaturou Soudního dvora připomenutou v bodě 73 tohoto rozsudku odmítnuta jako nepřípustná. Pokud by uvedená tvrzení měla být chápána v tom smyslu, že poukazují na zkreslení stanoviska přijatého dozorčím výborem, je v každém případě třeba uvést, že výňatky z tohoto stanoviska citované v kasačním opravném prostředku nejsou v rozporu s konstatováními Tribunálu učiněnými v tomto bodě 68.

79 Zatřetí, pokud jde o údajně nedostatečné odůvodnění napadeného rozsudku, postačí připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora povinnost uvést odůvodnění nezavazuje Tribunál k tomu, aby poskytl vysvětlení, ve kterém by se vyčerpávajícím způsobem postupně zabýval každou z úvah uvedených účastníky sporu, takže odůvodnění Tribunálu může být implicitní za podmínky, že zúčastněným osobám umožní seznámit se s důvody, proč Tribunál nevyhověl jejich argumentům, a Soudnímu dvoru disponovat poznatky dostatečnými k tomu, aby vykonal přezkum (rozsudek ze dne 25. června 2020, SATCEN v. KF, C-14/19 P, EU:C:2020:492, bod 96 a citovaná judikatura).

80 V projednávané věci Tribunál v bodě 68 napadeného rozsudku uvádí skutečnosti, které jej vedly k závěru, že OLAF provedl průzkum ohledně stěžovatelky a dalších dvou dotčených osob. V bodech 69 až 74 tohoto rozsudku mimoto uvádí důvody, které jej vedly k závěru, že OLAF nemá povinnost provést dodatečná ověřování před zahájením vyšetřování.

81 Toto odůvodnění je dostatečné k tomu, aby J. Dallimu umožnilo pochopit důvody, proč byla jeho argumentace odmítnuta, a Soudnímu dvoru provést přezkum, přičemž není nutné, aby Tribunál zaujal konkrétní postoj ke stanovisku přijatému dozorčím výborem.

82 Začtvrté, pokud jde o nesprávné právní posouzení toho, jak OLAF zkoumal předané informace, kterého se měl Tribunál dopustit, je třeba připomenout, jak vyplývá z bodu 59 tohoto rozsudku, že OLAF může zahájit vyšetřování pouze, existuje-li dostatečně závažné podezření na podvody či korupci nebo jiné protiprávní činnosti, které by mohly poškodit finanční zájmy Unie.

83 Z této podmínky vyplývá, že pouhé předání stížnosti OLAF nemůže být důvodem pro zahájení vyšetřování, dokud OLAF neprovede první průzkum tvrzení obsažených v této stížnosti.

84 Jak nicméně vyplývá z bodu 58 tohoto rozsudku, OLAF není povinen provést ověření za účelem úplného zhodnocení opodstatněnosti těchto tvrzení před zahájením vyšetřování, jelikož z článku 2 nařízení č. 1073/1999 vyplývá, že účelem tohoto vyšetřování je právě případně prokázat, že jsou v kontrolované činnosti nesrovnalosti. Podle článků 3 a 4 tohoto nařízení má OLAF ostatně k dispozici vyšetřovací prostředky, které mu umožňují tuto kontrolu řádně provést, až po zahájení vyšetřování.

85 Tribunál se proto nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodech 70 a 71 napadeného rozsudku rozhodl, že OLAF nemá před zahájením vyšetřování povinnost podrobně zkoumat získané informace, avšak musí naopak pečlivě a nestranně zkoumat všechny dotčené skutečnosti, a to zejména spolehlivost zdroje, jakož i věrohodnost tvrzení, aby určil, zda tyto informace postačují jako důvod zahájení tohoto vyšetřování.

86 Tribunál mohl v bodě 73 napadeného rozsudku správně konstatovat, že přesnost a zevrubnost informací, které OLAF získal, postačovala *prima facie* jako důkaz o věrohodnosti těchto informací. Tribunál stejně tak v bodě 74 tohoto rozsudku správně konstatoval, že OLAF nemá povinnost provádět průzkum za účelem ověření důvěryhodnosti zdroje uvedených informací, pokud z informací ve spise zjevně nevyplývá, že došlo k manipulaci nebo střetu zájmů.

87 Z toho vyplývá, že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 72 napadeného rozsudku konstatoval, že OLAF neměl před zahájením vyšetřování povinnost zaujmout stanovisko ke skutečnostem uváděným J. Dallim v jeho žalobě v prvním stupni, jež se týkají postoje stěžovatelky ke spisům, kterými se zabýval J. Dalli, a údajných vztahů této stěžovatelky s Komisí.

88 Druhá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku tudíž musí být zčásti odmítnuta jako nepřípustná a zčásti zamítnuta jako neopodstatněná. Z toho vyplývá, že první důvod kasačního opravného prostředku je třeba zamítnout v plném rozsahu.

Ke druhému důvodu kasačního opravného prostředku, jenž se týká rozsahu vyšetřování

K první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastníků řízení

89 V rámci první části druhého důvodu kasačního J. Dalli namítá, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodech 84 až 89 napadeného rozsudku v rozporu s nařízením č. 1073/1999 rozhodl, že vnitřní vyšetřování OLAF může být rozšířeno, aby zahrnovalo informace z vnějšího vyšetřování tohoto orgánu. Tvrdí, že i když unijní normotvůrce v čl. 7 odst. 4 nařízení č. 883/2013, kterým bylo zrušeno nařízení č. 1073/1999, výslovně stanovil možnost kombinovat v rámci jednoho vyšetřování prvky vnějšího i vnitřního vyšetřování, nařízení č. 1073/1999, které podle něj pro takový případ počítá se zahájením dvou samostatných vyšetřování, toto neumožňuje.

90 Komise navrhuje, aby byla první část druhého důvodu kasačního opravného prostředku zamítnuta jako neopodstatněná a v každém případě odmítnuta jako irelevantní.

– *Závěry Soudního dvora*

91 Nařízení č. 1073/1999 rozlišuje vnější vyšetřování prováděné na místě v členských státech a ve třetích zemích a vnitřní vyšetřování prováděné v rámci orgánů, institucí a jiných subjektů Unie. Tyto dva druhy vyšetřování jsou upraveny články 3 a 4 tohoto nařízení.

92 Pro účely rozhodnutí o argumentu J. Dalliho vycházejícího z nesprávného rozšíření rozsahu vyšetřování OLAF Tribunál v bodě 84 napadeného rozsudku konstatoval, že nařízení č. 1073/1999 neobsahuje žádné ustanovení týkající se „možnosti rozšířit rozsah vnitřního vyšetřování na rozsah vnějšího vyšetřování a naopak“. V bodě 86 tohoto rozsudku dodal, že by bylo v rozporu s cíli OLAF a rovněž by narušovalo jeho nezávislost, pokud by ředitel OLAF neměl pravomoc vyšetřování takto rozšířit. V bodě 87 uvedeného rozsudku rovněž zdůraznil, že možnost tohoto rozšíření je výslovně stanovena v čl. 12 odst. 3 pokynů OLAF.

93 V tomto ohledu je třeba nejprve uvést, že odůvodnění Tribunálu týkající se analýzy znění ustanovení nařízení č. 1073/1999 není chybné.

94 Dále je třeba konstatovat, že způsob, jakým Tribunál vyložil tato ustanovení ve světle cílů připisovaných OLAF, může podpořit akceschopnost OLAF, jelikož mu umožňuje za účelem shromáždění všech důkazů umožňujících posoudit legalitu jednání podléhajících kontrole ze strany OLAF provádět v rámci téhož řízení vyšetřování jak uvnitř orgánů, institucí a jiných subjektů Unie, tak i mimo ně.

95 Nelze mít ani za to, že soustředění činností týkajících se vnějšího vyšetřování a vnitřního vyšetřování do jednoho řízení by mohla dotčené osoby připravit o procesní záruky nebo by šířeji mohla bránit použití pravidel upravujících činnost OLAF na tyto jednotlivé činnosti.

96 Ze skutečnosti, že unijní normotvůrce v čl. 7 odst. 4 nařízení č. 883/2013 výslovně stanovil, že vyšetřování OLAF může kombinovat vnější a vnitřní prvky, proto nevyplývá, že taková možnost byla nařízením č. 1073/1999 vyloučena. S ohledem na úvahy uvedené v předchozích bodech tohoto rozsudku je třeba naopak konstatovat, že tento čl. 7 odst. 4 pouze jednoznačněji vyjadřuje zásady, které platily již v době platnosti nařízení č. 1073/1999, a že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že „rozšíření rozsahu vyšetřování [nebylo] samo o sobě protiprávní“.

97 Z toho vyplývá, že první část druhého důvodu kasačního opravného prostředku je třeba zamítnout jako neopodstatněnou.

Ke druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku

– *Argumentace účastníků řízení*

98 Ve druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku J. Dalli tvrdí, že Tribunál zkreslil žalobu v prvním stupni, když v bodě 80 napadeného rozsudku uvedl, že v této žalobě nebyla přesně identifikována norma přiznávající práva jednotlivcům, kterou měl v projednávaném případě OLAF porušit. Ze znění bodů 92 až 96 tohoto rozsudku totiž podle něj jasně vyplývá, že se jednalo o články 3 a 4 nařízení č. 1073/1999.

99 Komise navrhuje, aby byla druhá část druhého důvodu kasačního opravného prostředku zamítnuta jako neopodstatněná.

– *Závěry Soudního dvora*

100 Z přezkumu první části tohoto důvodu učiněného v bodech 91 až 97 tohoto rozsudku vyplývá, že Tribunál v bodech 84 až 89 napadeného rozsudku správně konstatoval, že podle nařízení č. 1073/1999 může OLAF legálně rozšířit rozsah vnitřního vyšetřování tak, aby do něj zahrnul informace z vnějšího vyšetřování.

101 John Dalli kromě toho nezpochybnil ani přezkum postupu OLAF za účelem rozšíření vyšetřování, který byl proveden v bodech 91 a 92 napadeného rozsudku, ani závěr, ke kterému Tribunál dospěl v bodě 93 napadeného rozsudku a podle něhož J. Dalli neprokázal, že bylo rozšíření vyšetřování OLAF protiprávní.

102 I kdyby tedy Tribunál, jak tvrdí J. Dalli, zkreslil žalobu v prvním stupni, když v bodě 80 napadeného rozsudku rozhodl, že v ní nebyla jednoznačně identifikována norma přiznávající práva jednotlivcům, kterou měl OLAF údajně porušit, toto pochybení není s to vyvolat pochybnosti ohledně zamítnutí druhého žalobního důvodu předloženého J. Dallim v prvním stupni vycházejícího z pochybení při kvalifikaci vyšetřování a jeho rozšíření.

103 V tomto ohledu je přitom třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora nemohou argumenty směřující proti nadbytečnému odůvodnění rozhodnutí Tribunálu vést ke zrušení tohoto rozhodnutí, a nejsou tedy relevantní (rozsudek ze dne 18. června 2020, Dovgan v. EUIPO, C-142/19 P, nezveřejněný, EU:C:2020:487, bod 92 a citovaná judikatura).

104 Druhou část druhého důvodu kasačního opravného prostředku je tudíž třeba odmítnout jako irelevantní, a v důsledku toho zamítnout druhý žalobní důvod v plném rozsahu.

Ke třetímu důvodu kasačního opravného prostředku, jenž se týká shromažďování důkazů

K první části třetího důvodu kasačního opravného prostředku

– *Argumentace účastníků řízení*

105 V první části třetího důvodu kasačního opravného prostředku J. Dalli tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení při přezkumu třetí výtky předložené v prvním stupni týkající se shromažďování důkazů ze strany OLAF.

106 Zaprvé se podle něj Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 103 napadeného rozsudku rozhodl, že se ředitel OLAF může přímo účastnit vyšetřování, ačkoli čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1073/1999 pouze stanoví, že je jeho povinností řídit vyšetřování, a dále že tato přímá účast ohrožuje jeho objektivní nestrannost v rozporu s článkem 41 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).

107 Zadruhé podle něj Tribunál v bodě 105 napadeného rozsudku nesprávně konstatoval, že účast zástupců vnitrostátního orgánu na vyšetřování neohrožuje objektivní nestrannost OLAF, ačkoli jeden z těchto zástupců byl rovněž členem dozorčího výboru. Skutečnost, že tato účast byla akceptována osobou, které se týká dotčené vyšetřování, a že nebylo prokázáno, že měla ona účast dopad na průběh vyšetřování, podle něj nestačí k zajištění nestrannosti OLAF.

108 Zatřetí se podle něj Tribunál v bodě 119 napadeného rozsudku dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že zásah do soukromí daný získáním, uložením a použitím telefonického rozhovoru lze odůvodnit absencí protestu ze strany maltských orgánů a zásadou loajální spolupráce.

109 Začtvrté podle něj Tribunál v bodě 124 napadeného rozsudku nesprávně konstatoval, že není třeba rozhodnout o protiprávnosti záznamu telefonického rozhovoru z důvodu, že se jej J. Dalli nezúčastnil.

110 Komise navrhuje, aby byla první část třetího důvodu kasačního opravného prostředku zamítnuta jako neopodstatněná a v každém případě odmítnuta jako irelevantní.

– Závěry Soudního dvora

111 Zaprvé, pokud jde o nesprávné právní posouzení, kterého se měl dopustit Tribunál při rozhodování o účasti ředitele OLAF na vyšetřování, je třeba připomenout, že čl. 41 odst. 1 Listiny mimo jiné stanoví, že každý má právo na to, aby jeho záležitosti byly orgány, institucemi a jinými subjekty Unie řešeny nestranně.

112 Z toho vyplývá, že těmto orgánům, institucím a subjektům přísluší naplňovat požadavek na nestrannost, a to obě jeho složky, a sice subjektivní nestrannost, tzn. že žádný člen dotyčného orgánu nesmí být podjatý nebo osobně zaujatý, a objektivní nestrannost, tzn. že tento orgán musí poskytnout dostatečné záruky pro vyloučení veškerých legitimních pochybností o případné zaujatosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. prosince 2017, Španělsko v. Rada, C-521/15, EU:C:2017:982, bod 91, jakož i rozsudek ze dne 27. března 2019, August Wolff a Remedia v. Komise, C-680/16 P, EU:C:2019:257, bod 27).

113 Úloha ředitele OLAF při vedení vyšetřování je definována v čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1073/1999, který stanoví, jak uvedl Tribunál v bodě 103 napadeného rozsudku, že vyšetřování řídí ředitel OLAF.

114 Ačkoli skutečný výkon této funkce není tímto nařízením specificky vymezen, z povahy činností OLAF vyplývá, že nutně zahrnuje možnost ředitele OLAF vydávat pokyny zaměstnancům oddělení odpovědného za vyšetřování za účelem usměrnění jejich vyšetřování, včetně případných příkazů provést určitá vyšetřování.

115 Z článku 11 odst. 6 pokynů OLAF ostatně vyplývá, že určité vyšetřovací činnosti vyjmenované v tomto ustanovení lze provádět až po předložení písemného aktu ředitele OLAF, který potvrzuje mimo jiné vyšetřovací úkony, které jsou zaměstnanci OLAF oprávněni provést. Tak je tomu konkrétně v případě rozhovorů s dotčenými osobami nebo svědky, jakož i inspekce prostor a kontrol na místě.

116 Ředitel OLAF je tedy povolán k tomu, aby hrál aktivní úlohu při vedení vyšetřování, jak vyplývá rovněž z čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1073/1999, který stanoví, že zpráva o vyšetřování je vypracovávána pod jeho dohledem.

117 John Dalli přitom neprokázal, že by přímá účast ředitele OLAF na některých vyšetřovacích činnostech, kterou lze spojit s ustanoveními, jež mu přiznávají tuto aktivní roli, mohla ohrozit jeho objektivní nestrannost. Platnost těchto ustanovení ostatně nezpochybnil.

118 Za těchto podmínek nelze mít za to, že J. Dalli prokázal, že je posouzení Tribunálu obsažené v bodě 103 napadeného rozsudku, podle kterého taková přímá účast neohrožuje nestrannost vyšetřování, stiženo nesprávným právním posouzením.

119 Pokud jde zadruhé o účast zástupce vnitrostátního orgánu, který je rovněž členem dozorčího výboru, na výslechu pana Z., je třeba uvést, že podle čl. 11 odst. 1 nařízení č. 1073/1999 tento výbor posiluje nezávislost OLAF pravidelnou kontrolou plnění jeho vyšetřovací funkce. V rámci této funkce může zejména předkládat řediteli OLAF stanoviska ohledně činností OLAF.

120 Z tohoto ustanovení tak vyplývá, že členové uvedeného výboru mají plnit kontrolní funkci ve vztahu k vyšetřováním prováděným OLAF.

121 S ohledem na úlohu svěřenou dozorčímu výboru může skutečnost, že se jeden z jeho členů přímo účastnil vyšetřování OLAF, zajisté vyvolat legitimní pochybnosti o jeho případné pozitivní či negativní předpojatosti při výkonu kontrolních funkcí v tomto výboru, pokud jde o podmínky, za nichž byla dotčená vyšetřovací činnost prováděna.

122 I když tedy objektivní nestrannost člena dozorčího výboru by mohla být ohrožena při výkonu kontrolních funkcí, které vykonává v tomto postavení, to, že tato osoba může být později povolána k výkonu takové kontroly, nemůže naopak vyvolat legitimní pochybnosti o její nestrannosti při účasti na vyšetřování.

123 Třebaže se tedy lze případně dovolávat absence objektivní nestrannosti, na niž poukazuje J. Dalli, pokud jde o stanovisko vydané dozorčím výborem k vyšetřování OLAF, nemůže tím být zpochybněno dodržení zásady nestrannosti v rámci tohoto vyšetřování, a konkrétně při výslechu, kterého se zúčastnil člen tohoto výboru.

124 Argumentace J. Dalliho, které se týká bod 105 napadeného rozsudku, přitom napadala legalitu shromažďování důkazů ze strany OLAF, a nikoli legalitu stanoviska dozorčího výboru. Argument vycházející z nesprávného právního posouzení, ke kterému mělo dojít v tomto bodě, musí být tudíž zamítnut jako neopodstatněný.

125 Zatřetí argument směřující proti bodu 119 napadeného rozsudku musí být odmítnut jako irelevantní na základě judikatury Soudního dvora připomenuté v bodě 103 tohoto rozsudku v rozsahu, v němž se týká odůvodnění uvedeného Tribunálem jen pro úplnost.

126 Navrhovatel má totiž za to, že Tribunál nemohl odmítnout jeho argumentaci směřující k prokázání, že shromáždění telefonních výpisů maltskými orgány představovalo zásah do soukromí, na základě toho, že maltské orgány neupozornily OLAF, jakož i na základě povinnosti těchto orgánů spolupracovat s OLAF s výhradou souladu jejich součinnosti s vnitrostátními právními předpisy. Nezpochybňuje však konstatování Tribunálu, podle něhož J. Dalli neprokázal, že OLAF mohl být činěn odpovědným za podmínky, za nichž maltské orgány dotčené informace shromáždily.

127 Začtvrté, pokud jde o pochybení, kterého se měl dopustit Tribunál, když v bodě 124 napadeného rozsudku konstatoval, že právo J. Dalliho na respektování soukromí a důvěrnost komunikace nebylo porušeno, neboť se dne 3. července 2012 neúčastnil telefonického rozhovoru, který byl zaznamenán, je třeba připomenout, že z ustálené judikatury Soudního dvora citované v bodě 55 tohoto rozsudku vyplývá, že mimosmluvní odpovědnost Unie nemůže být založena pouze na základě jakéhokoli závažného porušení unijního práva, nýbrž pouze na základě závažného porušení právní normy, která zakládá práva jednotlivcům.

128 Cílem tohoto omezení, aniž jsou dotčena pravidla použitelná pro posouzení legality unijního aktu, je omezit vznik této odpovědnosti pouze na situace, kdy protiprávní jednání orgánů, institucí a jiných subjektů Unie způsobilo újmu jednotlivci tím, že poškodilo jeho zájmy specificky chráněné unijním právem.

129 Funkce tohoto omezení by tedy nebyla respektována, kdyby mimosmluvní odpovědnost Unie mohla být založena za účelem náhrady újmy způsobené jednotlivci porušením právní normy, která nezakládá v jeho prospěch žádný nárok, nýbrž přiznává práva třetí osobě.

130 Z toho vyplývá, že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 124 napadeného rozsudku rozhodl, že odpovědnost Unie nemůže být ve vztahu k J. Dallimu založena z titulu případného porušení práva na soukromí a důvěrnost komunikace třetích osob, jejichž rozhovor byl vyslechnut a zaznamenán.

131 První část třetího důvodu kasačního opravného prostředku je tudíž třeba zčásti odmítnout jako irelevantní a zčásti zamítnout jako neopodstatněnou.

Ke druhé části třetího důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastníků řízení

132 Ve druhé části třetího důvodu kasačního opravného prostředku J. Dalli tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného posouzení důkazů.

133 Zaprvé ze samotného vyjádření bývalých zaměstnanců J. Dalliho během rozhovoru s evropskými poslanci podle něj vyplývá, že úředníci OLAF je na rozdíl od toho, co konstatoval Tribunál v bodě 108 napadeného rozsudku, požádali, aby setrvali na své verzi skutkových okolností.

134 Zadruhé podle něj Tribunál zkreslil důkazy, když v bodě 110 tohoto rozsudku rozhodl, že existuje pouze „malý rozdíl“ mezi dvěma verzemi přepisu téže části telefonického rozhovoru, ačkoli podle jedné z těchto verzí požadoval určitou částku J. Dalli a podle druhé verze šlo o požadavek třetí osoby.

135 Zatřetí podle něj Tribunál nemohl v bodě 111 uvedeného rozsudku platně odmítnout relevanci novinových článků, jejichž obsah Komise nezpochybnila, když tyto články jako takové představují důkazy o podmínkách, za kterých proběhl výslech paní K. Skutečnost, že paní K podepsala protokol, který nezpochybňuje podmínky jejího vyslechnutí, není podle něj rozhodující, jelikož z těchto novinových článků výslovně vyplývá, že musela tento protokol podepsat, aniž si jej mohla přečíst.

136 Začtvrté podle něj Tribunál opomněl zohlednit důkazy předložené J. Dallim ohledně záznamu telefonického rozhovoru ze dne 3. července 2012 pořízeného OLAF. Rovněž si podle něj protiřečí, když v bodě 125 napadeného rozsudku uvádí, že žádná skutečnost neumožňuje konstatovat, že tento rozhovor měl kompromitovat navrhovatele, zatímco v bodě 122 tohoto rozsudku konstatuje, že tento rozhovor byl naplánován za účelem poskytnutí doplňujících důkazů potvrzujících či vyvracejících věcnou správnost skutkového stavu.

137 Zapáté podle něj Tribunál v bodě 126 napadeného rozsudku nesprávně opomněl zohlednit stanovisko dozorčího výboru 2/2012, ačkoli toto stanovisko představuje důkaz.

138 Komise navrhuje, aby byla druhá část třetího důvodu kasačního opravného prostředku zčásti odmítnuta jako nepřípustná, zčásti odmítnuta jako irelevantní a zčásti zamítnuta jako neopodstatněná.

– Závěry Soudního dvora

139 Vzhledem k tomu, že J. Dalli tvrdí, že Tribunál zkreslil důkazy, neboť nesprávně interpretoval některé dokumenty, je třeba nejprve uvést, že i když zkreslení důkazů může spočívat ve výkladu dokumentu neodpovídajícího jeho obsahu, k prokázání takového zkreslení nestačí doložit, že tento dokument mohl být vykládán jinak, než jej vyložil Tribunál. Za tímto účelem je třeba dokázat, že Tribunál zjevně překročil meze přiměřeného posouzení tohoto dokumentu zejména tím, že jej vyložil v rozporu s jeho zněním (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. února 2011, Activision Blizzard Germany v. Komise, C-260/09 P, EU:C:2011:62, bod 54; ze dne 7. dubna 2016, Akhras v. Rada, C-193/15 P, EU:C:2016:219, bod 72, a ze dne 30. ledna 2020, České dráhy v. Komise, C-538/18 P a C-539/18 P, nezveřejněný, EU:C:2020:53, bod 60).

140 Zaprvé Tribunál v bodě 108 napadeného rozsudku konkrétně konstatoval, že z přepisu rozhovoru mezi bývalými zaměstnanci J. Dalliho a poslanci Evropského parlamentu v podstatě vyplývá, že zaměstnanci OLAF doporučili panu G., aby byl obezřetný při sdělování informací, aby nedošlo k narušení

vyšetřování probíhajícího na Maltě, avšak nežádali, aby se držel původní verze své výpovědi. Tribunál konkrétně zdůraznil, že pan G. v odpověď na otázku popřel, že by jej tito zaměstnanci OLAF žádali, aby setrval na této původní verzi.

141 I když jsou výroky pana G. uvedené v tomto přepisu do určité míry nejednoznačné, pokud jde o doporučení od uvedených zaměstnanců OLAF, nic to nemění na tom, že Tribunál v tomto bodě 108 uvedl přesnou odpověď pana G. na přímý dotaz, zda jej zaměstnanci OLAF podněcovali k tomu, aby učinil nepravdivé prohlášení. Z uvedeného přepisu mimoto vyplývá, že pan G. rovněž uvedl, že jej titíž zaměstnanci OLAF nabádali k opatrnosti, avšak nikdy jej výslovně nepožádali o to, aby zamlčel některé skutečnosti.

142 Za těchto podmínek J. Dalli neprokázal, že Tribunál v uvedeném bodě 108 zkreslil sporný přepis zjevným překročením mezí pro přiměřené posouzení tohoto dokumentu.

143 Zadruhé Tribunál v bodě 110 napadeného rozsudku poukázal na rozdíl mezi oběma verzemi přepisu téže části telefonického rozhovoru ze dne 29. března 2012. Měl za to, že se jedná o malý posun, který nemá vliv na závěry OLAF, a že z obou těchto verzí lze implicitně dovodit, že obě hovoří o částce, kterou J. Dalli požadoval.

144 V tomto ohledu se jeví, že Tribunál přesně převzal výrazy použité v jednotlivých verzích předložených J. Dallim. I když je myslitelné – jak J. Dalli navrhuje – vykládat verzi poskytnutou maltskými orgány tak, že částku požaduje pan Z., a nikoli J. Dalli, tento výklad není dostatečně zřejmý na to, aby postačoval pro účely závěru, že Tribunál zjevně překročil meze přiměřeného posouzení této verze.

145 Zatřetí z bodu 111 napadeného rozsudku vyplývá, že se Tribunál rozhodl nepřikládat velkou váhu maltským novinovým článkům předloženým J. Dallim za účelem zpochybnění podmínek, za nichž proběhl první výslech paní K.

146 Z téhož bodu však vyplývá, že Tribunál rovněž podpůrně vycházel z toho, že z protokolu z druhého výslechu paní K. nevyplývá, že během něj zpochybnila podmínky, za kterých proběhl první výslech, ačkoli k tomuto prvnímu výslechu měla dodatečné poznámky, učinila v něm změny a doplnila vysvětlení.

147 Tento poslední důvod, který J. Dalli v rámci projednávaného kasačního opravného prostředku nijak nezpochybnil, stačí k odůvodnění závěru Tribunálu, podle něhož nebylo prokázáno, že byl postup zaměstnanců OLAF při prvním výslechu v rozporu se zásadami použitelnými pro provádění důkazů.

148 Za těchto podmínek je třeba konstatovat, že argument J. Dalliho směřující proti bodu 111 napadeného rozsudku musí být odmítnut jako irelevantní na základě judikatury Soudního dvora připomenuté v bodě 103 tohoto rozsudku, neboť se týká odůvodnění tohoto rozsudku uvedeného jen pro úplnost.

149 Začtvrté, i když J. Dalli zpochybňuje různé aspekty odůvodnění Tribunálu týkající se záznamu telefonického rozhovoru ze dne 3. července 2012, je třeba uvést, že takový záznam by mohl založit mimosmluvní odpovědnost Unie pouze tehdy, pokud by byl učiněn v rozporu s unijní právní normou přiznávající práva jednotlivcům.

150 Z bodů 127 až 130 tohoto rozsudku přitom vyplývá, že Tribunál v bodě 124 napadeného rozsudku právem rozhodl, že právní normy, jichž se v tomto ohledu J. Dalli dovolává, nepřiznávají práva jemu osobně a že toto zjištění postačuje k vyloučení vzniku mimosmluvní odpovědnosti Unie z důvodu pořízení tohoto záznamu.

151 Případné zohlednění dodatečných důkazů k uvedenému záznamu nebo prokázání toho, že cílem tohoto záznamu bylo J. Dalliho kompromitovat, na tomto posouzení nemůže nic změnit, takže argumenty předložené v tomto ohledu v rámci projednávaného kasačního opravného prostředku musí být odmítnuty jako irelevantní.

152 Zapáté Tribunál v bodě 126 napadeného rozsudku rozhodl, že na J. Dallimu spočívá povinnost prokázat, že tvrzení obsažená ve stanovisku dozorčího výboru 2/2012 byla pravdivá, avšak Komise k těmto tvrzením nemá povinnost zaujmout stanovisko.

153 Tribunál tím vycházel z pravidel pro rozložení důkazního břemene v rámci žaloby směřující k založení mimosmluvní odpovědnosti Unie, avšak neupřel tím obecně tomuto stanovisku důkazní hodnotu.

154 Z toho vyplývá, že argument J. Dalliho, podle něhož Tribunál v bodě 126 napadeného rozsudku neprávem uvedené stanovisko nezohlednil, spočívá v nesprávném pochopení tohoto bodu, a musí být tedy zamítnut jako neopodstatněný.

155 S ohledem na výše uvedené musí být druhá část třetího důvodu kasačního opravného prostředku zčásti odmítnuta jako irelevantní a zčásti zamítnuta jako neopodstatněná. V důsledku toho je třeba třetí důvod kasačního opravného prostředku zamítnout v plném rozsahu.

Ke čtvrtému důvodu kasačního opravného prostředku týkajícímu se respektování článku 4 rozhodnutí 1999/396

K první části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastníků řízení

156 V první části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku J. Dalli zaprvé tvrdí, že z článku 4 rozhodnutí 1999/396 a z rozsudku Tribunálu ze dne 8. července 2008, Franchet a Byk v. Komise (T-48/05, EU:T:2008:257), vyplývá, že OLAF je povinen vyslechnout osoby, proti kterým je vedeno vyšetřování, ohledně všech skutečností, které se jich týkají. Tribunál měl tudíž určit, zda měl být J. Dalli vyslechnut stran zprávy přepisující výslech pana G. ze dne 19. září 2012 (dále jen „zpráva z výslechu pana G.“) na základě skutečností uvedených v této zprávě, a nikoliv na základě jiných kritérií týkajících se povahy této zprávy, existence dalších důkazů, nebo dokonce toho, že je uvedená zpráva obsažena pouze v přílohách ke zprávě OLAF, jak učinil v bodě 143 napadeného rozsudku.

157 Zadruhé podle něj Tribunál uvedl rozporné odůvodnění, když v bodě 143 napadeného rozsudku uvedl, že z toho, že přílohy ke zprávě OLAF obsahují důkaz, nelze vyvodit, že OLAF tento důkaz použil k prokázání určitých tvrzení, zatímco v bodě 109 tohoto rozsudku konstatoval, že písemnosti, o které se taková zpráva opírá, mají být případně uvedeny pouze v příloze k této zprávě.

158 Zatřetí se podle něj Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 144 napadeného rozsudku rozhodl, že dotčená osoba nemá právo být vyslechnuta ohledně závěrů učiněných v závěrečné zprávě OLAF. Rozhodující otázkou totiž podle něj je, zda byla tato osoba vyslechnuta ohledně všech skutečností, na nichž jsou tyto závěry založeny.

159 Komise navrhuje, aby byla první část čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku zamítnuta jako neopodstatněná.

– *Závěry Soudního dvora*

160 Zaprvé, pokud jde o nesprávné právní posouzení, kterého se měl dopustit Tribunál v bodě 143 napadeného rozsudku, je třeba uvést, že Tribunál v tomto bodě odmítl argument J. Dalliho, podle kterého OLAF porušil článek 4 rozhodnutí 1999/396, když mu neumožnil vyjádřit se ke zprávě z výslechu pana G.

161 Tribunál tak pro účely tohoto rozhodnutí nejprve konstatoval, že OLAF je povinen požádat dotčenou osobu o vyjádření ke skutečnostem, které se jí týkají, avšak nemusí jí umožnit vyjádřit se ke všem získaným svědectvím. Dále zdůraznil, že zpráva z výslechu pana G. byla použita ve zprávě OLAF k rozličným účelům, avšak OLAF neučinil závěry ohledně osoby žalobce pouze na základě této zprávy z výslechu. Tribunál konečně uvedl, že z toho, že je uvedená zpráva z výslechu obsažena v přílohách ke zprávě OLAF, nelze samo o sobě vyvodit, že byla použita jako důkaz pro tvrzení použitá vůči J. Dallimu.

162 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že článek 4 rozhodnutí 1999/396, který upravuje podmínky a pravidla vnitřního vyšetřování, stanoví, jak zdůraznil Tribunál v bodě 130 napadeného rozsudku, že závěry, které jmenovitě poukazují na člena Komise, nelze na závěr vyšetřování učinit, aniž by byla „dotyčné osobě dána možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se jí týkají“.

163 Ze samotného znění tohoto článku vyplývá, že OLAF má povinnost umožnit „dotčené osobě“ vyjádřit se nikoliv ke každému důkazu získanému v průběhu vyšetřování, který by mohl být použit za účelem vyvození závěrů o této osobě, ale pouze ke skutečnostem, které se jí týkají a které vyplývají z těchto důkazů.

164 Z toho vyplývá, že OLAF měl povinnost vyslechnout J. Dalliho ohledně skutečností uvedených ve zprávě z výslechu pana G., pokud šlo o skutečnosti, které se jej týkají. Tribunál se tedy dopustil nesprávného právního posouzení, když vycházel z toho, že OLAF tuto zprávu z výslechu využil ve vyšetřovací zprávě v omezeném rozsahu, pro účely odmítnutí argumentu, který J. Dalli předložil v řízení v prvním stupni stran údajného porušení článku 4 rozhodnutí 1999/396.

165 K tomu je třeba uvést, že v případě, že je odůvodněním rozsudku Tribunálu porušeno unijní právo, ale jeho výrok se jeví jako opodstatněný z jiných právních důvodů, musí být kasační opravný prostředek zamítnut (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. června 2020, Terna v. Komise, C-812/18 P, nezveřejněný, EU:C:2020:437, bod 55 a citovaná judikatura).

166 To platí i v projednávané věci.

167 Ze zprávy z výslechu pana G. totiž vyplývá, že při výslechu zmínil setkání, k němuž došlo dne 10. února 2012 mezi J. Dallim a panem Z., jakož i rozhovor mezi panem Z., paní K. a panem G. týkající se možnosti, že J. Dalli zaujme určitý postoj výměnou za zaplacení vysoké peněžní částky.

168 Z přepisů z výslechů J. Dalliho ze dne 16. července a 17. září 2012 přitom vyplývá, že J. Dallimu bylo umožněno vyjádřit se k pravdivosti tohoto setkání a k rozhovoru, k němuž mělo při této příležitosti dojít, jakož i k návrhu pana Z., který byl hlavním předmětem rozhovoru popisovaného ve zprávě z výslechu pana G.

169 John Dalli mimoto neuvedl nové skutečnosti, které by byly poprvé uvedeny v této zprávě z výslechu a k nimž by se tedy nemohl vyjádřit během svého výslechu u OLAF.

170 Argument předložený v prvním stupni, podle kterého nebyl v rozporu s článkem 4 rozhodnutí 1999/396 vyslechnut ohledně skutečností uvedených ve zprávě z výslechu pana G., musí být tudíž zamítnut jako neopodstatněný. Z toho vyplývá, že argument předložený na podporu projednávaného kasačního opravného prostředku vycházející z nesprávného právního posouzení, kterého se dopustil Tribunál v bodě 143 napadeného rozsudku, je irelevantní.

171 Pokud jde zadruhé o údajný rozpor v odůvodnění mezi bodem 109 a bodem 143 napadeného rozsudku, je třeba uvést, že Tribunál v bodě 109 tohoto rozsudku pro účely odmítnutí argumentu o tom, že některé důkazy nebyly převzaty do zprávy OLAF, konstatoval, že dokumenty, o které se taková zpráva opírá, v ní nemusí být reprodukovány v plném znění a mají být případně obsaženy v příloze k této zprávě.

172 V bodě 143 napadeného rozsudku Tribunál konstatoval, že pouhá okolnost, že je zpráva z výslechu pana G. obsažena v přílohách ke zprávě OLAF, nedokazuje, že byla použita jako důkaz o tvrzeních použitých vůči J. Dallimu.

173 Mezi odůvodněním uvedeným v bodě 109 tohoto rozsudku a odůvodněním uvedeným v jeho bodě 143 nelze konstatovat žádný rozpor. Z tohoto bodu 109 totiž nevyplývá, že přílohy ke zprávě OLAF mohou obsahovat pouze důkazy, které byly použity proti obviněným, nebo *a fortiori* proti jednomu z nich, pokud tato zpráva jako v projednávaném případě obsahuje závěry týkající se jednání několika osob.

174 Zatřetí, pokud jde o nesprávné právní posouzení, kterého se měl Tribunál dopustit v bodě 144 napadeného rozsudku, je třeba uvést, že Tribunál v tomto bodě konkrétně konstatoval, že J. Dalli neuvedl skutečnosti na podporu dotčeného závěru, který hodlal popřít nebo vysvětlit.

175 Z toho vyplývá, že Tribunál v tomto bodě nerozhodl, že OLAF nemá povinnost vyslechnout J. Dalliho ohledně skutečností, na nichž založil své závěry, ale že naopak implicitně připustil, že OLAF takovou povinnost má, přičemž upřesnil, že J. Dalli musí pro účely prokázání, že došlo k porušení unijního práva, kterého se dovolává, uvést skutečnosti, o kterých jej OLAF nevyslechl.

176 Argument J. Dalliho týkající se nesprávného právního posouzení, jímž je údajně stižen bod 144 napadeného rozsudku, tedy musí být zamítnut jako neopodstatněný v rozsahu, v němž spočívá v nesprávném pochopení tohoto rozsudku.

177 První část čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku musí být tudíž zčásti odmítnuta jako irelevantní a zčásti zamítnuta jako neopodstatněná.

K druhé části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastníků řízení

178 Ve druhé části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku J. Dalli tvrdí, že Tribunál zkreslil zprávu z výslechu pana G., když v bodě 143 napadeného rozsudku konstatoval, že tato zpráva neuvádí skutečnosti týkající se navrhovatele, ačkoli z ní podle něj jasně vyplývá, že je uvádí. K tomuto pochybení došlo znovu v bodě 145 tohoto rozsudku, ve kterém podle něj Tribunál tvrdí, že se navrhovatel mohl vyjádřit ke skutečnostem, které se jej týkaly.

179 Komise navrhuje, aby byla druhá část čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku zamítnuta jako neopodstatněná.

– Závěry Soudního dvora

180 V bodě 143 napadeného rozsudku Tribunál uvedl, že zpráva z výslechu pana G. byla ve zprávě OLAF zmíněna „pouze za účelem popsání toho, kteří svědci byli vyslechnuti […], za účelem popisu skutečnosti, která se netýká [J. Dalliho], a potvrzení toho, co již svědek uvedl při prvním výslechu, […] a proto, že popisovala, jak svědek subjektivně pochopil nabídku učiněnou panem Z. konkrétně stěžovatelce“. Z toho vyvodil, že z této zprávy nevyplývá, „že OLAF vyvodil vůči [J. Dallimu] jakýkoliv závěr pouze na základě této zprávy z výslechu“.

181 Jak však vyplývá z bodu 164 tohoto rozsudku, tato jednotlivá konstatování Tribunálu se všechna týkají toho, jakým způsobem OLAF použil zprávu z výslechu pana G. ve své zprávě. Z toho, co je uvedeno v bodě 143 napadeného rozsudku, kromě toho nevyplývá, že Tribunál rozhodl, jak tvrdí J. Dalli, že uvedená zpráva z výslechu neobsahuje skutečnosti, které se ho týkají.

182 Za těchto podmínek nelze mít za to, že závěr Tribunálu učiněný v bodě 145 napadeného rozsudku, podle kterého měl J. Dalli možnost vyjádřit se ke skutečnostem, které se jej týkají, je – byť i jen částečně – založen na posouzení Tribunálu, podle něhož zpráva z výslechu pana G. takové skutečnosti neuvádí.

183 Jak ostatně vyplývá z bodů 167 až 170 tohoto rozsudku, i když navrhovatel s touto zprávou z výslechu nebyl seznámen, měl nicméně příležitost se vyjádřit ke skutečnostem, které tato zpráva zmiňuje.

184 Druhá část čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku tedy podle všeho vychází z nesprávného pochopení napadeného rozsudku, a proto musí být zamítnuta jako neopodstatněná. Čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku je proto třeba zamítnout v plném rozsahu.

K pátému důvodu kasačního opravného prostředku týkajícímu se ustavení dozorčího výboru

Argumentace účastníků řízení

185 V rámci pátého důvodu kasačního opravného prostředku J. Dalli tvrdí, že se Tribunál dopustil několika pochybení, když zamítl pátou výtku předloženou v prvním stupni týkající se zásahu dozorčího výboru.

186 Zaprvé v souladu s pracovním ujednáním mezi dozorčím výborem a OLAF (dále jen „pracovní ujednání“) musí být dodržena lhůta pěti dnů mezi ustavením tohoto výboru a předáním informací vnitrostátním soudním orgánům. I když tato lhůta může být za výjimečných okolností kratší než pět dnů, musí OLAF před tímto předáním vždy požádat o souhlas dozorčí výbor. Tribunál podle něj dále nesprávně konstatoval, že OLAF má mít v tomto ohledu určitý prostor pro uvážení, ačkoli takový přístup by způsobil neúčinnost dohledu, který má tento výbor vykonávat na základě čl. 11 odst. 7 nařízení č. 1073/1999. Citlivost projednávané věci s sebou na rozdíl od toho, jak rozhodl Tribunál, nese povinnost striktně dodržovat použitelné procesní záruky.

187 Zadruhé podle něj Tribunál zkreslil informace ve spise, když v bodě 160 napadeného rozsudku uvedl, že předseda dozorčího výboru souhlasil s předáním zprávy OLAF maltským soudním orgánům před uplynutím pětidenní lhůty. Existence tohoto souhlasu, kterou J. Dalli zpochybňoval již na jednání před Tribunálem, totiž podle něj nevyplývá z žádného dokumentu ve spise. Několik písemností ve spise navíc podle něj obsahuje informace v opačném smyslu.

188 Zatřetí podle něj Tribunál porušil čl. 11 odst. 7 nařízení č. 1073/1999, jak je vykládán v jeho vlastní judikatuře, když v bodě 161 napadeného rozsudku rozhodl, že OLAF může předat zprávu vnitrostátním soudním orgánům před tím, než dozorčí výbor ukončí její přezkum. Dozor, který tento výbor vykonává, podle něj není zakázaným zásahem do průběhu vyšetřování a je nezbytný pro účinnou ochranu práv dotčených osob.

189 Tato povinnost podle něj nebyla v projednávaném případě dodržena, jelikož OLAF poskytl dozorčímu výboru přístup ke spisu dne 18. října 2012 a předal tento spis maltským orgánům dne 19. října 2012, ačkoli tento výbor upozornil OLAF, že potřebuje delší lhůtu pro přezkum. Okolnost, že tento výbor nemůže bránit předání zprávy OLAF, mimoto podle něj nepostačuje jako důvod pro to, aby byl zbaven účinné možnosti provést přezkum.

190 Komise tvrdí, že pátý důvod kasačního opravného prostředku není opodstatněný.

Závěry Soudního dvora

191 Úvodem je třeba upřesnit funkci dozorčího výboru, což je otázka, na níž se J. Dalli a Komise neshodují.

192 Článek 11 odst. 1 nařízení č. 1073/1999 tuto funkci obecně definuje a upřesňuje, že dozorčí výbor posiluje nezávislost OLAF pravidelnou kontrolou plnění jeho vyšetřovací funkce.

193 Pro tyto účely má dozorčí výbor podle čl. 11 odst. 8 tohoto nařízení povinnost vydat nejméně jednu zprávu o činnosti ročně. Dále může také na základě čl. 11 odst. 1 a 8 uvedeného nařízení sdělovat řediteli OLAF svá stanoviska k činnosti OLAF, jakož i předkládat zprávy o výsledcích vyšetřování OLAF Evropskému parlamentu, Radě, Komisi a Účetnímu dvoru.

194 I když se může stanovisko dozorčího výboru týkat konkrétního případu, nic to nemění na tom, že unijní zákonodárce požaduje, aby cílem takového stanoviska nebylo potenciálně ovlivnit rozhodnutí OLAF v určité věci, jelikož čl. 11 odst. 1 téhož nařízení, jak správně připomněl Tribunál v bodě 162 napadeného rozsudku, stanoví, že stanoviska vydávaná dozorčím výborem nemají zasahovat do provádění právě probíhajících vyšetřování.

195 Z těchto skutečností vyplývá, jak uvedl generální advokát v bodě 103 svého stanoviska, že úkolem dozorčího výboru je provádět systematickou kontrolu činností OLAF. Dozorčí výbor sice ověřuje, zda jsou tyto činnosti vykonávány za podmínek respektujících zejména procesní práva dotčených osob, avšak nepřísluší mu za tímto účelem *a priori* kontrolovat úkony OLAF.

196 Toto pojetí úkolů dozorčího výboru je podpořeno, pokud jde konkrétně o předávání informací soudním orgánům členského státu, tím, že tento výbor nemá pravomoc v případě, že je na základě čl. 11 odst. 7 nařízení č. 1073/1999 informován o nutnosti takového předání, tomuto předání informací bránit, jak uvedl Tribunál v bodě 162 napadeného rozsudku.

197 To, že některá ustanovení jednacího řádu dozorčího výboru OLAF mohou být případně vykládána, jak tvrdí J. Dalli, v tom smyslu, že dozorčímu výboru dávají širší funkci, nemůže v žádném případě zpochybnit výše uvedené konstatování, jelikož tento jednací řád, přijatý na základě čl. 11 odst. 6 nařízení č. 1073/1999, nemůže měnit ustanovení tohoto nařízení.

198 Pokud jde v této souvislosti zaprvé o argument, že OLAF měl před předáním své zprávy vnitrostátním soudním orgánům vyčkat do splnění zadání dozorčího výboru, je třeba zdůraznit, že taková povinnost z ustanovení nařízení č. 1073/1999 nevyplývá.

199 Tato povinnost by navíc mohla zpozdit zohlednění závěrů vnitrostátních soudních orgánů, ačkoli se nejeví jako nezbytná k tomu, aby dozorčí výbor mohl plnit svou zvláštní funkci, jelikož mu nepřísluší bránit předání informací vnitrostátním soudním orgánům, nýbrž pouze provádět systémovou kontrolu postupu OLAF v této oblasti.

200 Tribunál se tedy nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 162 napadeného rozsudku rozhodl, že předáním zprávy maltským soudním orgánům před tím, než se k této věci vyslovil dozorčí výbor, nedošlo k porušení normy unijního práva.

201 Zadruhé, pokud jde o dobu, která uplynula mezi předložením zprávy dozorčímu výboru a předáním zprávy maltským orgánům, Tribunál v bodě 153 napadeného rozsudku správně konstatoval, že čl. 11 odst. 7 nařízení č. 1073/1999 stanoví povinnost informovat výbor o případech vyžadujících předání informací vnitrostátním soudním orgánům bez uvedení lhůty, kterou by měl mít výbor k provedení kontroly před tímto předáním.

202 I když podle pracovního ujednání musí být dokumenty, které mají být v tomto rámci předány dozorčímu výboru, „zpravidla“ předány pět pracovních dnů před předáním informací vnitrostátním soudním orgánům, ze samotného znění tohoto ujednání vyplývá, jak uvedl Tribunál v tomto bodě, že tato lhůta je orientační, a OLAF se od ní tedy může odchýlit.

203 Vzhledem k tomu, že s ohledem na zvláštní funkci dozorčího výboru není v žádném případě nutné, aby se tento výbor vyslovil před předáním těchto informací, musí mít OLAF široký prostor pro uvážení při určení data, ke kterému tyto informace předá vnitrostátním soudním orgánům. Může se tedy rozhodnout, že k takovému předání přistoupí před uplynutím lhůty uvedené v pracovním ujednání, aniž předseda dozorčího výboru v tomto ohledu předem vyjádří souhlas.

204 Za těchto podmínek nelze mít za to, že se Tribunál dopustil nesprávné právní kvalifikace skutkových okolností, když rozhodl, že s ohledem na význam a citlivost vyšetřování, jakož i na skutečnost, že J. Dalli již odstoupil z funkce komisaře, mohl OLAF, aniž zjevně překročil prostor pro uvážení, kterým disponuje, považovat za vhodné předat svou zprávu maltským orgánům již k datu 19. října 2012, ačkoli dozorčí výbor dostal přístup k úplné spisové dokumentaci jen den předtím.

205 Zatřetí tvrzení J. Dalliho týkající se zkreslení informací ve spise z důvodu, že předseda dozorčího výboru na rozdíl od toho, co uvádí Tribunál v bodě 160 napadeného rozsudku, nesouhlasil s předáním zprávy OLAF maltským soudním orgánům před uplynutím pětidenní lhůty, musí být odmítnuto jako irelevantní, jelikož z bodu 203 tohoto rozsudku vyplývá, že i kdyby Tribunál nesprávně konstatoval, že předseda dozorčího výboru souhlasil s tím, že je nutné urychleně předat zprávu maltským orgánům, toto pochybení by nic neměnilo na posouzení uvedeném v bodě 164 napadeného rozsudku, podle něhož OLAF mohl k takovému předání přistoupit, aniž porušil použitelné unijní právní předpisy.

206 Pátý důvod kasačního opravného prostředku tudíž musí být zčásti odmítnut jako irelevantní a zčásti zamítnut jako neopodstatněný.

K šestému důvodu kasačního opravného prostředku týkajícímu se presumpce neviny

K druhé části šestého důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastníků řízení

207 Ve druhé části šestého důvodu kasačního opravného prostředku, kterou je třeba zkoumat na prvním místě, J. Dalli tvrdí, že odůvodnění Tribunálu týkající se posouzení prohlášení ředitele OLAF na tiskové konferenci si protiřečí v rozsahu, v němž Tribunál v bodě 176 napadeného rozsudku konstatoval, že ředitel OLAF tvrdil, že J. Dalli nereagoval na dotčené jednání, o kterém věděl, a dále že prohlášení ředitele OLAF neodráží vinu navrhovatele.

208 Tribunál podle něj navíc opomenul některé důkazy, když nezohlednil řadu negativních tvrzení učiněných ředitelem OLAF na tiskové konferenci.

209 Komise tvrdí, že druhá část šestého důvodu kasačního opravného prostředku není opodstatněná.

– Závěry Soudního dvora

210 V bodě 176 napadeného rozsudku Tribunál uvedl, že se skutková konstatování ředitele OLAF týkala zejména „toho, [že J. Dalli] věděl o dotčeném jednání a nereagoval na něj“. Dále konstatoval, že „nelze mít za to, že jsou tato tvrzení uváděna tak, aby poukazovala na vinu navrhovatele či podněcovala veřejnost k tomu, aby věřila v jeho vinu“.

211 Tribunál tak v tomto bodě popsal skutkové okolnosti, které ředitel OLAF uvedl na tiskové konferenci konané dne 17. října 2012, a poté posoudil způsob, jakým ředitel OLAF tyto skutečnosti prezentoval. V tomtéž bodě 176 napadeného rozsudku Tribunál ostatně rozvíjí tuto druhou myšlenku tím, že popisuje opatření, která ředitel OLAF učinil, aby zabránil tomu, že budou jeho výroky vykládány jako prohlášení o vině J. Dalliho.

212 Tvrzení, podle kterého je tento bod napadeného rozsudku stižen vadou spočívající v rozporném odůvodnění, proto musí být zamítnuto jako neopodstatněné.

213 Pokud jde o argument vycházející z opomenutí některých důkazů, je třeba uvést, že J. Dalli tvrdí, že Tribunál neignoroval důkazy, nýbrž zkreslil jeden z těchto důkazů, který hodnotil, a sice přepis tiskové konference ředitele OLAF ze dne 17. října 2012. Druhá část šestého důvodu kasačního opravného prostředku je ostatně předkládána pod nadpisem „Zkreslení důkazů“.

214 V tomto ohledu z tohoto přepisu vyplývá, že ředitel OLAF během této tiskové konference kriticky popsal chování J. Dalliho jakožto člena Komise a dal najevo, že by mohl být zapojen do určitých podvodných jednání.

215 Z uvedeného přepisu však nevyplývá, že ředitel OLAF jasně tvrdil, že J. Dalli spáchal trestné činy.

216 I když lze přepis dotčené tiskové konference legitimně vykládat různými způsoby, nelze mít za těchto podmínek to, že Tribunál zkreslil tento přepis tím, že zjevně překročil meze racionálního posouzení tohoto dokumentu.

217 Druhou část šestého důvodu kasačního opravného prostředku je proto třeba zamítnout jako neopodstatněnou.

K první části šestého důvodu kasačního opravného prostředku

– *Argumentace účastníků řízení*

218 V první části šestého důvodu kasačního opravného prostředku J. Dalli tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, pokud jde o rozsah zásady presumpce neviny.

219 Zaprvé se Tribunál údajně zmýlil, pokud jde o kritéria umožňující zajistit rovnováhu mezi touto zásadou a svobodou projevu, když v bodě 175 napadeného rozsudku odkázal na právo OLAF informovat co nejpřesněji veřejnost, ačkoli takové právo není zakotveno v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“).

220 Zadruhé podle něj Tribunál nesprávně rozhodl, že okolnost, že některé informace uvedené na tiskové konferenci uspořádané OLAF již byly uvedeny v tiskových zprávách zveřejněných dříve J. Dallim nebo Komisí, může odůvodňovat určitý zásah do presumpce neviny nebo zásady důvěrnosti vyplývající z článku 339 SFEU. Tribunál navíc podle něj nemohl mít v bodě 177 napadeného rozsudku za to, že se tisková zpráva zveřejněná J. Dallim týkala závěrů OLAF, jelikož tato tisková zpráva vyšla před zveřejněním zprávy OLAF.

221 Zatřetí se podle něj Tribunál rovněž dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 179 napadeného rozsudku uznal za relevantní to, že později zveřejněná tisková zpráva OLAF opravovala nesprávné informace šířené sdělovacími prostředky.

222 Komise navrhuje, aby byla první část šestého důvodu kasačního opravného prostředku zčásti odmítnuta jako neopodstatněná.

– *Závěry Soudního dvora*

223 Pokud jde zaprvé o kritéria uvedená Tribunálem za účelem zajištění rovnováhy mezi presumpcí neviny a svobodou projevu, je třeba připomenout, že presumpce neviny je zakotvena v článku 48 Listiny, který – jak vyplývá z vysvětlení k Listině – odpovídá čl. 6 odst. 2 a 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“). Z toho vyplývá, že v souladu s čl. 52 odst. 3 Listiny je třeba pro účely výkladu článku 48 Listiny zohlednit čl. 6 odst. 2 a 3 EÚLP jakožto minimální úroveň ochrany [rozsudek ze dne 5. září 2019, AH a další (Presumpce neviny), C-377/18, EU:C:2019:670, bod 41 a citovaná judikatura].

224 Jak v podstatě uvedl Tribunál v bodě 173 napadeného rozsudku, z judikatury ESLP vyplývá, že presumpce neviny je porušena, pokud soudní rozhodnutí nebo úřední prohlášení týkající se obviněného vzbuzuje dojem, že je vinen, ačkoliv jeho vina nebyla předtím prokázána v souladu se zákonem, a dále, že orgány sice mohou informovat veřejnost o probíhajícím trestním vyšetřování, avšak musí tak činit diskrétně a za respektování presumpce neviny (v tomto smyslu viz rozsudek ESLP ze dne 22. května 2014, Ilgar Mammadov v. Azerbajdžán, CE:ECHR:2014:0522JUD001517213, body 125 a 126).

225 V tomto ohledu je třeba konstatovat, jak tvrdí J. Dalli, že tato judikatura nedává orgánům veřejné moci možnost informovat veřejnost co možná nejpřesněji o krocích činěných v kontextu případných nesrovnalostí či podvodů.

226 V bodě 175 napadeného rozsudku však Tribunál nerozhodl, že OLAF tuto možnost má, nýbrž že při hledání spravedlivé rovnováhy mezi dotčenými zájmy je třeba zohlednit skutečnost, že OLAF má zájem na zajištění informování veřejnosti.

227 V tomto bodě 175 mimoto Tribunál v rámci posouzení vyjádření ředitele OLAF na tiskové konferenci konané dne 17. října 2012 taktéž upřesnil, že tyto výroky byly uměřené a že ředitel OLAF projevil nezbytnou zdrženlivost. Tribunál tak aplikoval kritéria vyplývající z judikatury ESLP uvedená v bodě 224 tohoto rozsudku.

228 Tribunál se proto v bodě 175 napadeného rozsudku nedopustil nesprávného právního posouzení, pokud jde o kritéria, která musí být použita za účelem posouzení, zda OLAF porušil zásadu presumpce neviny.

229 Zadruhé ostatní argumenty J. Dalliho přednesené na podporu první části šestého důvodu kasačního opravného prostředku musí být odmítnuty jako irelevantní na základě judikatury Soudního dvora připomenuté v bodě 103 tohoto rozsudku, neboť se týkají odůvodnění uvedeného Tribunálem jen pro úplnost.

230 Z výše uvedeného totiž vyplývá, že k zamítnutí žalobního důvodu vycházejícího z porušení presumpce neviny došlo zejména z důvodu, že ředitel OLAF projevil nezbytnou zdrženlivost při prezentaci závěrů OLAF, a dále že informace uvedené v bodě 176 napadeného rozsudku, na nichž je tento důvod založen, J. Dalli platně nezpochybnil.

231 Vzhledem k tomu, že tedy uvedený důvod v souladu s judikaturou uvedenou v bodech 223 a 224 tohoto rozsudku postačuje k prokázání toho, že prohlášení ředitele OLAF neporušila článek 48 Listiny, dodatečné odůvodnění uvedené Tribunálem v bodech 175 a 177 napadeného rozsudku, jehož podstata tkví v tom, že některé informace již byly Komisí nebo J. Dallim zveřejněny, není nezbytné k odůvodnění závěru Tribunálu v bodě 178 napadeného rozsudku.

232 Zatřetí argument, podle kterého se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení v bodě 179 napadeného rozsudku, musí být rovněž odmítnut jako irelevantní.

233 Z bodu 180 napadeného rozsudku tak vyplývá, že Tribunál s ohledem na obsah tiskové zprávy ze dne 19. října 2012 konstatoval, že OLAF touto zprávou legitimním způsobem informoval veřejnost s požadovanou diskrétností a zdrženlivostí.

234 Vzhledem k tomu, že tento důvod v souladu s judikaturou uvedenou v bodech 223 a 224 tohoto rozsudku postačuje k prokázání toho, že OLAF respektoval presumpci neviny, když vydal uvedenou tiskovou zprávu, což v tomto kasačním opravném prostředku není napadáno, je třeba považovat ostatní argumenty předložené v tomto ohledu Tribunálem za nadbytečné.

235 První část šestého důvodu kasačního opravného prostředku musí být tudíž zčásti odmítnuta jako irelevantní a zčásti zamítnuta jako neopodstatněná. Z toho vyplývá, že tento důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut v plném rozsahu.

K sedmému důvodu kasačního opravného prostředku týkajícímu se posouzení nemajetkové újmy

Argumentace účastníků řízení

236 V rámci sedmého důvodu kasačního opravného prostředku J. Dalli tvrdí, že se Tribunál v bodě 225 napadeného rozsudku dopustil nesprávného právního posouzení a zkreslil žalobu v prvním stupni, když konstatoval, že J. Dalli neprokázal, že mu dotčené jednání Komise nebo OLAF svou závažností mohlo způsobit újmu.

237 Komise navrhuje, aby byl sedmý důvod kasačního opravného prostředku odmítnut jako irelevantní nebo podpůrně zamítnut jako neopodstatněný.

Závěry Soudního dvora

238 Z bodu 218 napadeného rozsudku výslovně vyplývá, že Tribunál zkoumal tvrzenou újmu a příčinnou souvislost jen pro úplnost, jelikož v bodě 217 tohoto rozsudku konstatoval, že J. Dalli neprokázal existenci protiprávního jednání ze strany OLAF nebo Komise.

239 Vzhledem k tomu, že první až šestý důvod projednávaného kasačního opravného prostředku byly zamítnuty, je třeba mít za to, že konstatování Tribunálu v bodě 217 uvedeného rozsudku nebylo J. Dallim účinně zpochybněno.

240 Z judikatury Soudního dvora uvedené v bodě 42 tohoto rozsudku kromě toho vyplývá, že není-li prokázáno, že lze orgánu Unie vytýkat protiprávní jednání, musí být žaloba na náhradu škody zamítnuta v plném rozsahu, aniž je nezbytné zkoumat skutečnou existenci újmy nebo existenci příčinné souvislosti mezi jednáním tohoto orgánu a uplatňovanou újmou.

241 Z toho vyplývá, že sedmý důvod kasačního opravného prostředku musí být odmítnut jako irelevantní na základě judikatury Soudního dvora připomenuté v bodě 103 tohoto rozsudku, neboť se týká odůvodnění uvedeného Tribunálem jen pro úplnost.

242 S ohledem na výše uvedené musí být kasační opravný prostředek v plném rozsahu zamítnut.

K nákladům řízení

243 Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora platí, že není-li kasační opravný prostředek opodstatněný, Soudní dvůr rozhodne o nákladech řízení.

244 Podle čl. 138 odst. 1 tohoto jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě čl. 184 odst. 1 tohoto jednacího řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

245 Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a J. Dalli neměl ve věci úspěch, je důvodné mu uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Komisí.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) Kasační opravný prostředek se zamítá.

2) John Dalli ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí.

Podpisy